

Ο Ιησούς Χριστός, το ιερώτατον Πάσχα

/ [Πεμπτούσία](#)

image not found or type unknown

Ἡ λέξις «Πάσχα» σημαίνει διάβασις(*). Ἐόρταζαν οἱ Ἑβραῖοι τό Πά-σχα, δηλαδή τήν διάβασί τους ἀπό τήν δουλείαν τῆς Αἰγύπτου στήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἀλλά αὐτό τό πάσχα ἦταν προεικόνισις τοῦ αἰωνίου Πά-σχα, τοῦ ἀληθινοῦ Πάσχα, τό ὁποῖον λαχταροῦσε ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Πῶς, ὄχι ἀπλῶς θά ἐλευθερώνονταν οἱ ἄνθρωποι ἀπό μιά δουλεία ἀνθρώ-πινη, ἀλλά πῶς θά ἐλευθερώνονταν ἀπό τήν σκλαβιά τοῦ θανάτου. Καί αὐτή τήν διάβασι ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, τήν ἔκανε ὁ νέος Μωυσῆς. Ὁ παλαιός Μωυσῆς πέρασε τόν λαό ἀπό τήν Αἴγυπτο στήν ἐλευθερία. Ὁ νέος Μωυσῆς, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, μάς πέρασε ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν· εἶναι τό Πάσχα μας, ὅπως λένε καί οἱ ἱεροί ὕμνοι πού ἐψάλαμε ἀπόψε: «Πάσχα ... ἱερώτατον Χριστέ»[\[1\]](#).

Ὁ Χριστός εἶναι τό ἱερώτατον Πάσχα, ἡ μετάβασίς μας ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν. Ὅμως, γιά νά μπορέσῃ ὁ Κύριος νά μᾶς ἐξαγάγῃ ἐμάς, τούς ἀδελφούς Του, τά παιδιά Του, ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἔπρεπε ὁ ἴδιος νά μῆ στήν διαδικασία τοῦ θανάτου καί νά νικήσῃ τόν θάνατον προσωπικά. Καί αὐτό ἔκανε μέ ἄπειρη ἀγάπη καί ταπείνωσι γιά μᾶς. Ὁ ἴδιος ἀνεδέχθη τόν θάνατό μας, ὥστε διά τοῦ θανάτου Του νά τόν νικήσῃ καί νά μᾶς χαρίσῃ τήν αἰώνιον ζωήν.

Τώρα ξέρουμε, ὅτι ὅποιος θέλει νά μετάσχῃ στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά ἐνωθῆ μέ τόν Χριστό. Δέν μπορεῖ κανεῖς μόνος του νά περάσῃ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν. Ἐάν τότε, στήν Παλαιά Διαθήκη, χρειάζοταν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Μωυσῆς, νά ὀδηγήσῃ τόν λαόν ἀπό τήν δουλεία στήν ἐλευθερία, πόσο μᾶλλον τώρα χρειάζεται ὄχι ἕνας ἄνθρωπος, δέν φτάνει ἕνας ἄνθρωπος, ἀλλά χρειάστηκε ἕνας Θεάνθρωπος, γιά νά μπορέσῃ νά μᾶς περάσῃ ἐκ τῆς δουλείας τοῦ θανάτου, τῶν παθῶν, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ διαβόλου, «εἰς τήν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ

Θεοῦ»[\[2\]](#), διά τοῦ θα-νάτου Του καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Αὐτό τό μεγάλο γεγονός, αὐτό τό Πάσχα ἐορτάζουμε οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί σήμερα σέ ὅλο τόν κόσμο, καί μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία γιά μιᾶ ἀκόμα φορά νά ἐκφράσωμε τήν μεγάλη μας εὐγνωμοσύνη πρός τόν Κύ-ριο, γιά τό μεγάλο Του δῶρο πού εἶναι ἡ Ἀνάστασίς Του καί ἡ ἀνά-στασίς μας. Ἀλλά, ὅπως ὅλα τά δῶρα τοῦ Θεοῦ εἶναι μέν δῶρα δικά Του, ἀλλά πρέπει, χρειάζεται, γιά νά τά ἀξιοποιήσωμε, ἐμεῖς νά τά ἀποδε-χθοῦ-με καί νά τά καλλιεργήσωμε, ἔτσι καί αὐτό τό δῶρο τῆς Ἀναστάσεως δέν θά μᾶς ὠφελήσῃ, ἐάν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν ζητήσωμε τό δῶρο καί δέν γίνωμε ἄξιοι τοῦ δώρου.

Καί [γιά] τό πῶς θά γίνουμε ἄξιοι τοῦ δώρου, ἀκούσαμε ἀπό ἕνα Γέ-ροντα τῆς Ὁρθοδοξίας, τόν π. Ἰουστῖνο Πόποβιτς, θεολόγον μέγαν, ἀλ-λά καί ἅγιον ἄνθρωπον, Σέρβον στήν καταγωγή, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε, πῶς ἐ-μεῖς θά γίνουμε ἄξιοι τοῦ δώρου τῆς Ἀναστάσεως: μέ τόν ἀγῶνα μας κατά τῆς ἀμαρτίας[\[3\]](#). Κάθε ἀμαρτία μᾶς φέρνει στόν θάνατο. Κάθε νίκη κα-τά τῆς ἀμαρτίας μᾶς φέρνει στήν αἰώνια ζωή. Καί ὁ π. Ἰουστῖνος ἦταν ἄν-θρωπος τῆς Ἀναστάσεως, ἦταν μεταξύ τῶν ἀναστημένων ἀνθρώπων, αὐ-τῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπό τώρα ἔλαβαν τά σπέρματα τῆς Ἀναστάσεως καί γι' αὐτό ἔχουν ἤδη μεταβεῖ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶ-ναι γεμάτη ἀπό ἀναστημένους ἀνθρώπους, παλαιούς καί νέους, οἱ ὁποῖ-οι εἶναι καί γιά μᾶς καί φῶς, καί ἐλπίδα καί δύναμις.

Εὐχαριστοῦμε τόν Ἀναστάντα Κύριον καί παρακαλοῦμε τήν ἀγα-θό-τητά Του νά μᾶς φωτίσῃ κι ἐμᾶς καί νά συμπεριληφθοῦμε στήν συνο-δεῖα τῶν ἀναστημένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διαμέσου τῶν αἰώνων Τόν ἀκο-λουθοῦν. Μιά μεγάλη πορεία. Μπροστά πηγαίνει ὁ Σταυρωθεῖς καί Ἀνα-στάς Κύριος καί ἀπό πίσω οἱ ἐσταυρωμένοι καί ἀναστημένοι Χριστια-νοί. Διότι κι ὁ Χριστιανός δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀναστημένος, ἐάν προηγου-μέ-νως δέν εἶναι σταυρωμένος, δέν ἐσταύρωσε τά πάθη του καί τόν πα-λαιόν ἄνθρωπον. Σ' αὐτή τήν λιτανεῖα μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος. Καί ἐμεῖς θέ-λουμε νά Τόν ἀκολουθήσουμε. Ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀκηδία μας, τά πάθη μας μᾶς ἐμπο-δίζουν. Ἀλλά παρόλα αὐτά, πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε ἀπό ἀγάπη γιά τόν Θεό, ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό, καί ἀπό ἀγάπη γιά τήν δική μας σω-τηρία.

Εὐχομαι, ὁ Ἀναστάς Κύριος νά εἶναι πάντοτε μαζί μας καί στίς διά-φορες δυσκολίες τῆς ζωῆς μας. Ἀλλά, καί κυρίως, ὁ Κύριος νά εἶναι μαζί μας τήν ὥρα πού θά φεύγουμε ἀπό αὐτόν τόν κόσμο καί θά ἀντιμετω-πίσωμε προσωπικά τόν θάνατό μας, πού εἶναι ἡ πιό κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μας. Εἶναι οἱ πιό δύσκολες ἐξετάσεις πού θά δώσωμε. Πολλές φορές καλοῦμεθα νά δώσωμε ἐξετάσεις σ' αὐτή τήν ζωή, πνευματικές ἐξετάσεις ἐννοῶ, ἀλλά οἱ τελικές ἐξετάσεις καί οἱ πιό δύσκολες εἶναι ἐκεῖνες τίς ὁ-ποῖες θά δώσωμε τήν ὥρα τοῦ θανάτου μας. Μακάρι, ἐκεῖνη τήν ὥρα νά εἶμαστε γεμᾶτοι ἀπό τήν Χάρι καί τό Φῶς τοῦ Ἀναστάντος

Κυρίου μας, ὥστε καί ἡ ἔξοδος μας ἐκ τοῦ κόσμου τούτου νά εἶναι ἐν τῷ Φωτί τοῦ Ἄνα-στάντος Χριστοῦ.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ακούστε την ομιλία:

%garatpalmanvada%

Σημειώσεις:

(*) Ὁμιλία στήν Τράπεζα τῆς Μονῆς, τό Πάσχα τοῦ 2007.

[1] Πρβλ. «Ὁ Πάσχα τό μέγα, καί ἱερώτατον, Χριστέ» (τροπάριον θ' ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς Ἀναστάσεως).

[2] Ρωμ. 8,21.

[3] Ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Καταδικασμένοι νά εἶναι ἀθάνατοι*, «Φιλοσοφικοί Κρημνοί», ἔκδ. Ἰ. Μ. Χιλανδαρίου, σελ. 160, παρ. 3.